

Arrest

nr. 189 676 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 februari 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 1 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 29 juni 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna:

de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest van 7 oktober 2011 (RvV 7 oktober 2011, nr. 76 320).

1.3. Verzoeker en zijn Nederlandse partner B. K. legden op 5 april 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Bergerhout, die op 26 mei 2016 werd geregistreerd.

1.4. Verzoeker diende op 8 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse partner B. K.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 5 januari 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 6 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.07.2016 werd ingediend door:

Naam: M.(...)

Voorna(a)m(en): I.(...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Volgende documenten worden voorgelegd:

-verklaring wettelijke samenwoning dd. 26.05.2016: dit document toont niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het is dan ook te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

-Printscreen van chatberichten voor de periode van 18.01.2016 tot 11.04.2016: ook deze printcreens zijn te recent om aanvaard te worden als voldoende bewijs.

-ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon in de twee jaar voorafgaand aan de huidige aanvraag regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 40bis, §2, en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...)

1. Verzoeker heeft een duurzame en stabiele relatie met mevrouw K.(...) B.(...), hebbende de nationaliteit van Nederland, geboren op (...) te (...) (Joegoslavië), met RR: (...). De partner van verzoeker heeft een duurzaam Belgisch verblijfsrecht als burger van de Europese Unie. Verzoeker en zijn partner hebben beide een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeentediensten.

Door verzoeker werd op 8 juli 2016 een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van zijn partner, zich baserende op artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis Vreemdelingenwet laat een gezinshereniging toe tussen een burger van de Europese Unie en zijn buitenlandse partner met wie een geregistreerd partnerschap werd gesloten.

Het begrip "geregistreerd partnerschap" in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet betekent "een relatie van samenleven tussen personen van een verschillende of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid".

In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning voorzien in de artikelen 1475 tot 1479 BW. Verzoeker en zijn partner hebben beide dergelijke verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeentediensten.

Hieraan is aldus voldaan.

Het bewijs van het geregistreerd partnerschap werd door verzoeker geleverd en in de bestreden beslissing niet tegengesproken. Deze voorwaarde is vervuld (infra).

2. Door verzoeker werd de voorziene procedure gevolgd voor zijn aanvraag gezinshereniging.

Artikel 52, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, zoals verzoeker, zijn aanvraag voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft moet indienen.

Dit gebeurde bij de gemeentediensten te Antwerpen, alwaar verzoeker en zijn partner woonachtig waren op het moment van de aanvraag.

Door verzoeker werden alle dienstige documenten overgemaakt binnen de termijn van drie maanden, zoals voorzien door artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoeker en zijn partner hebben deze documenten op twee manieren overgemaakt aan de gemeentediensten. Enerzijds door de documenten fysiek van hand tot hand te geven aan het loket van de gemeentediensten, anderzijds door de documenten elektronisch (via e-mail) over te maken aan de gemeentediensten. Op deze laatste optie werd aangedrongen door de gemeentediensten zelf; dit vereenvoudigt hun werk. Er moet geen afspraak worden gemaakt en de documenten kunnen gemakkelijker doorgestuurd worden naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Door verzoeker en zijn partner werden er foto's overgemaakt, chatlogs en printscreens van chatberichten tussen hen beide.

In het bijzonder werd op 14 juli 2016 door verzoeker en zijn partner per e-mail (naar Vreemdelingenzaken.opvolging@stad.antwerpen.be) chatlogs overgemaakt van WhatsApp en foto's van hun recente conversaties (stuk 2). De chatlogs van WhatsApp, in bijlage aan het e-mailbericht, dateren vanaf 8 januari 2015.

De aanvraag werd hierom door de gemeentediensten van Antwerpen overgemaakt aan de gemachtigde van de minister (artikel 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Het komt derhalve toe aan de verwerende partij om de aanvraag van verzoeker te beoordelen, met inachtnaam van alle overgemaakte documenten.

3. De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing over de overgemaakte chatberichten door de verzoekende partij als volgt:

"Printscreen van chatberichten voor de periode van 18.01.2016 tot 11.04.2016: ook deze printscreens zijn te recent om aanvaard te worden als voldoende bewijs."

Naast het oordeel over de printscreens, wordt enkel nog een oordeel gevormd door de gemachtigde over de verklaring van wettelijke samenwoning en de bijgevoegde foto's.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing, waarop de verzoekende partij zich oriënteert gelet op de verplichting tot formele motivering van de beslissing van de gemachtigde, blijkt dat verschillende bijgevoegde elementen door de verzoekende partij niet in rekenschap werden gebracht over het oordeel naar de duurzame en stabiele relatie tussen hen beide.

In het bijzonder blijkt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de overgemaakte chatlogs van WhatsApp door de verzoekende partij.

Hiermee schendt de verwerende partij zowel artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet als het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft omdat zij haar beoordeling niet op de juiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd.

De materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Dit betekent dat alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, de overheid op de hoogte moet zijn van alle feiten.

Door de verwerende partij werd ten onrechte een beoordeling gemaakt waarbij slechts rekening werd gehouden met een beperkt aantal overgemaakte gegevens door de verzoekende partij.

Hiermee schendt de verwerende partij zowel artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet als het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

4. Uit bovenvermelde vaststelling, waaruit de onwettigheid volgt van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, blijkt tevens dat ten onrechte een bevel werd gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet. Het verblijfsrecht werd hem onterechte geweigerd.

5. Bovendien wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij in elk geval gehouden is een werkelijk en concreet oordeel te vormen om verzoeker al dan niet een verwijderingsmaatregel op te leggen door rekening te houden met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en de verplichtingen uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez-Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder heeft recht heeft op eerbiediging van zijn privé-, zijn familie- en gezinsleven.

Het privé- en gezinsleven kan niet ter discussie staan. Verzoeker heeft een duurzame en stabiele relatie met mevrouw K.(...) B.(...), hebbende de nationaliteit van Nederland, geboren op (...) te (...) (Joegoslavië), met RR: (...). De partner van verzoeker heeft een duurzaam Belgisch verblijfsrecht als burger van de Europese Unie.

Verzoeker en zijn partner hebben beide een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de gemeentediensten. De verklaring van wettelijke samenwoning werd geakteerd op 26 mei 2016. Door het akteren van de wettelijke samenwoning, werd erkend door de bevoegde overheid dat de relatie tussen beide partners werkelijk en duurzaam is. Door verzoeker en zijn partner werden er bovendien verschillende bewijsstukken overgemaakt van hun relatie in het kader van hun verblijfsaanvraag (zie bv. stuk 2).

Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen. De gemachtigde stelt immers dat louter omdat de verblijfsaanvraag werd afgewezen, aan verzoeker een verwijderingsmaatregel moet worden opgelegd: "Indien het land verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief".

Dit betreft aldus een automatisch gevolgtrekking, zonder concreet onderzoek zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Immers, deze bepalingen kunnen ervoor zorgen dat uit een concreet onderzoek volgt dat, ook al zou geen verblijfsrecht kunnen toegekend worden aan de verzoekende partij, er moet worden afgezien van het opleggen van een verwijderingsmaatregel.

Aan deze vereisten werd niet voldaan. Het kwam aan de verwerende partij toe deze belangenafweging te maken op basis van de concrete omstandigheden, hetgeen werd nagelaten.

De motivering in de bestreden beslissing beperkt zich daarom tot een abstracte beschrijving die van toepassing kan zijn in zeer vele situaties (zie de beschrijving van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing). Dit betreft een standaardformule. De situatie onder toepassing van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 7 Handvest wordt echter niet concreet nagegaan, terwijl de verwerende partij hiertoe wel gehouden is.

Met de relatie tussen verzoeker en zijn partner wordt geen rekening gehouden. Een nauwkeurig onderzoek werd niet uitgevoerd.

Een schending dringt zich daarom op van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en de verplichtingen uit artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

(...)"

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs van een e-mail die hij op 14 juli 2016 naar de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen zou hebben verzonden met de bijhorende bijlagen, met name Whatsapp-chatberichten tussen hem en zijn partner B. K. (de referentiepersoon in casu) en twee afbeeldingen van Whatsapp-chatberichten tussen hem en zijn partner.

2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als haar juridische grondslag.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 40bis, §2, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag en meer specifiek naar artikel 40bis, § 2, 2°, a), van de vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling stelt het volgende:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(…)”

2.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoeker op 8 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Nederlandse partner B. K. Het aanvraagformulier zelf ontbreekt in het administratief dossier, maar volgende stukken kunnen wél worden teruggevonden:

- een e-mail op datum van 8 juli 2016 van de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen aan de bevoegde diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de bijlage 19ter van verzoeker werd overgemaakt, alsook het door verzoeker overgemaakte bewijs van wettelijke samenwoning: *“(…) Hierbij bezorg ik u de bijlage 19ter van betrokkene, met bijlagen: wettelijke samenwoning met Nederlandse partner. (…)”*;
- een e-mail op datum van 20 juli 2016 van de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen aan de bevoegde diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin een bundel ongedateerde foto's werden overgemaakt, alsook een aantal chatgesprekken tussen verzoeker en zijn partner daterende van 28 februari 2016, 13 maart 2016, 1 april 2016, 29 januari 2016, 12 februari 2016, 18 januari 2016, 6 februari 2016, 11 april 2016, 11 maart 2016, 26 januari 2016, 27

- maart 2016, 20 februari 2016, 24 februari 2016, 21 januari 2016, 3 maart 2016 en een chatgesprek met als tijdsaanduiding “gisteren”;
- een e-mail op datum van 26 juli 2016 van de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen aan de bevoegde diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris waarin een link naar bijkomende foto's van verzoeker werd overgemaakt.

2.7. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker met de overgemaakte verklaring van wettelijke samenwoning en de overgemaakte ongedateerde foto's en chatgesprekken, daterend van de periode van 18 januari 2016 tot 11 april 2016, niet bewijst dat hij en zijn partner “(...) een duurzame en stabiele relatie (...) hebben van tenminste twee jaar (...), zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980”. De gemachtigde van de staatssecretaris verduidelijkt dat “(b)etrokkene (...) onvoldoende bewijs aan(brengt) dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. (...)”

2.8. In zijn middel hamert verzoeker erop dat hij “(...) alle dienstige documenten (...)” heeft overgemaakt, met name foto's, chatlogs en printscreens van chatberichten, en dit zowel fysiek als elektronisch via e-mail. Meer specifiek stelt verzoeker op 14 juli 2016 per mail aan de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen chatlogs van 'Whatsapp' te hebben overgemaakt en een aantal foto's van conversaties tussen hem en zijn partner, documenten die verzoeker als bijlage 2 aan zijn verzoekschrift voegt. Volgens verzoeker dateren de chatlogs “(...) vanaf 8 januari 2015 (...)”. Volgens verzoeker werd met deze documenten geen rekening gehouden waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beoordeling niet op de juiste feitelijke gegevens zou hebben gebaseerd.

2.9. De Raad stelt vast dat er wel degelijk afbeeldingen van chatconversaties in het administratief dossier kunnen worden teruggevonden aangezien deze bij een e-mail werden gevoegd die op 20 juli 2016 door de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen aan de bevoegde diensten van de gemachtigde van de staatssecretaris werden verzonden. Met deze chatconversaties werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden: “(...) Printscreen van chatberichten voor de periode van 18.01.2016 tot 11.04.2016 (...)”. De Raad merkt echter op dat het administratief dossier niet toelaat om in te schatten of er met de bijkomende chatlogs, die verzoeker binnen de wettelijk voorziene termijn zou hebben overgemaakt, daadwerkelijk rekening werd gehouden. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze eventuele onzorgvuldigheid niet van die aard is dat het determinerend motief van de bestreden beslissing aan het wankelen wordt gebracht. Verzoeker bewijst met deze bijkomende chatberichten niet dat hij en zijn partner “(...) elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen (...)”, zoals wettelijk vereist volgens artikel 40bis, § 2, 2°, a), van de vreemdelingenwet. De kwetsieve chatlogs zouden immers dateren van de periode van 1 augustus 2015 tot 15 september 2015 (en dus niet van een periode “(...) vanaf 8 januari 2015 (...)” zoals verzoeker ten onrechte poneert, door een onjuiste interpretatie van de datumvermelding). Zelfs indien rekening zou worden gehouden met deze chatlogs, wordt nog steeds niet voldaan aan de voorwaarde dat verzoeker en zijn partner elkaar “(...) tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag (...)” zouden kennen, aangezien de chatlogs niet teruggaan tot begin juli 2014. De eventuele onzorgvuldigheid van de verwerende partij kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat “(...) ten onrechte een bevel werd gegeven aan verzoeker om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet (...)” nu “(...) Uit bovenvermelde vaststelling, (...) de onwettigheid volgt van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (...)”.

2.10. Aangaande de bevelscomponent van de bestreden beslissing wijst verzoeker erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening dient te houden met de verplichtingen van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat zijn privé- en gezinsleven niet ter discussie staat en dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner, mevrouw B. K., en dat hij met haar een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Door deze verklaring van wettelijke samenwoning, aldus verzoeker, “(...) werd erkend door de bevoegde overheid dat de relatie tussen beide partners werkelijk en duurzaam is. (...)” Volgens verzoeker heeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen nauwkeurig onderzoek gevoerd waarin

“(…) alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen (…)” en wordt hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven louter omdat zijn verblijfsaanvraag werd afgewezen. Volgens verzoeker is dit *“(…) een automatisch gevolgtrekking, zonder concreet onderzoek zoals vereist door artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU en artikel 74/13 Vreemdelingenwet. Immers, deze bepalingen kunnen ervoor zorgen dat uit een concreet onderzoek volgt dat, ook al zou geen verblijfsrecht kunnen toegekend worden aan de verzoekende partij, er moet worden afgezien van het opleggen van een verwijderingsmaatregel. (…)”*

2.11. Artikel 7 van het Handvest is inhoudelijk identiek aan artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.12. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals verzoeker terecht aangeeft in zijn middel, de afspiegeling van een aantal hogere rechtsnormen waaronder artikel 8 van het EVRM, en luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.13. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld aangaande artikel 74/13 van de vreemdelingenwet: *“(…) Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. (…)”*

2.14. Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet als een automatische gevolgtrekking wordt beschouwd van de weigering van de verblijfsaanvraag, zoals verzoeker beweert. Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en verzoeker brengt in zijn middel geen concrete gegevens aan om deze pertinente overwegingen te weerleggen.

2.15. Specifiek wat het gezins- en familieleven betreft, wijst de Raad erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond een voldoende duurzame en stabiele relatie te hebben, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2°, a), van de vreemdelingenwet. Dat er geen onderzoek zou zijn gebeurd en hem automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, kan dus niet worden bijgetreden.

2.16. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Verzoeker oppert dat het registreren van zijn verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner B. K. de erkenning van zijn relatie als een duurzame relatie zou inhouden. Op dit punt kan verzoeker niet worden gevolgd. De wet schrijft immers voor dat iemand slechts een verblijfskaart kan verkrijgen als familielid van een burger van de Unie indien hij aan de cumulatieve voorwaarden voldoet van een wettelijk geregistreerd partnerschap en het bewijs van een duurzame en stabiele relatie overeenkomstig artikel 40bis, §2, 2°, a), van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het vorige onderdeel van het middel blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, nu hij geen afdoende bewijsstukken van een duurzame en stabiele relatie heeft neergelegd. Door louter te wijzen op zijn verklaring van wettelijke samenwoning en naar de chatberichten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn gezinsleven wel voldoende hecht zou zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, zonder aan de wettelijke voorwaarde uit artikel 40bis, §2, 2°, a), van de vreemdelingenwet te voldoen.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN